

Leren is wederzijds, ook voor een professional

Vanuit de opleiding kregen wij vaak mee dat afstand en nabijheid een pre is voor een SPH'er. Wanneer er dan werd gevraagd wat dit inhield, werd dit uitgelegd dat je net voldoende dichtbij je client staat, maar ook weer een stap achteruit weet te doen voor je eigen goed. Ik herinner mij een diepzinnige gesprek met mijn docent waarin mij werd verteld dat je 'eigenlijk' bovenop de zaak dan wel je client moest staan om dit te bewerkstelligen. Dit was erg belangrijk, zodat iedereen de rollen weet. Namelijk jij helpt, client is hulpbehoevend. Zo ben ik dan ook de hulpverlening ingestapt.

Deze houding ben ik blijven aannemen totdat ik een client ontmoete, waarbij het voelde alsof de rollen werden omgedraaid. Hij droeg meer bij aan mijn kennis dan andersom, anders gezegd; hij hielp mij meer dan ik hem. Er bovenop staan kon niet, vreemd gevoel, maar acceptabel.

Meneer X vertelde dat hij een politieke vluchteling is. Hij schijnt een site te hebben opgezet toen hij nog Iran woonde. Op de site publiceerde hij – met vrienden – verhalen over hulpbehoevenden met foto's waarbij men kon doneren. Zo droeg hij bij aan de samenleving, dacht hij. Totdat de militaire politie bij hem en zijn vrienden aanklopte en hem verdachten van het uitdragen van Zionisme. Hij moest hierom lachen, vertelt hij. Ook wist hij wat dit betekende; no go in Iran om mensen te helpen via foto's en een zelf opgezette site. Hij werd met zijn vrienden achter tralies gezet. 4 jaar was de eerste vonnis, toen nog eens 4 jaar en toen hij te horen kreeg dat het nog eens 7 jaar zou worden, bedacht hij een plan met zijn broer het land uit te vluchten. Met veel avontuur kwam hij toch terecht in Nederland.

Ik kijk meneer aan terwijl hij zijn verhaal vertelt, wat ik zie is nog steeds dezelfde overtuiging, deze meneer is geen slachtoffer, de trauma's ziet hij als een avontuur. Hij straalt 'mocht het nog een keer het geval zijn, ontsnap ik weer' uit. Terwijl hij praat, groeit hij meer en meer in mijn ogen. Ik kan me niet weerstaan te denken aan mijn eigen leven; warme woning, werk, opleiding en elke ochtend de poging doen een goed mens te zijn. 'Maar zou ik dit ook kunnen?', denk ik. Ik heb veel te leren van deze meneer. Zijn passie en levenskracht ondanks 'alles' zijn er nog. Ik wil dat ook op mijn 48^e, denk ik.

Het resultaat; Ik ben gaandeweg de houding die ik van de opleiding heb meegekregen gaan uithakken, ik kon niet anders, zodat de 'hooghartige' in het 'bovenop staan' weggewerkt kon worden waardoor er nog 'oprechte betrokkenheid' en 'openheid' overbleef.

Dit is een ode aan deze meneer wiens verhaal veel uitgebreider moet en aan wie ik het 'beeldhouden' in mijn professionaliteit te danken heb.

Fazil Gokmen